

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl samosoudkyní Mgr. Andreou Větrovskou ve věci

žalobkyně: **xx**

proti

žalovanému: **xx**

o výživné manželky

rozsudkem pro uznání

takto:

- I.** Žalovaný **je povinen** přispívat na výživu žalobkyně částkou 2 000 Kč měsíčně od 15. 10. 2018 se splatností vždy do 10. dne v měsíci předem.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni nedoplatek na výživném za období od 15. 10. 2018 do 9. 1. 2019 ve výši 5 097 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 300 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Písku soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení ve výši 1 200 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala proti žalovanému stanovení výživného manželky ode dne podání žaloby (tj. dne 15. 10. 2018) s odůvodněním, že účastníci jsou manželé, mají jedno dítě a do září 2018 žili ve společné domácnosti. Nyní žije se synem u příbuzných na adrese shora. Její náklady na bydlení činí 3 000 Kč měsíčně, pobírá pouze rodičovský příspěvek ve výši 7 300 Kč měsíčně, dávky státní sociální podpory nemá a výživné na dítě dosud nebylo určeno. Žalovaný na dítě ničím nepřispívá, nemá žádnou další vyživovací povinnost a pracuje jako řidič. Žalobkyně hodlá podat návrh na rozvod manželství.

Jelikož žalobkyně má státní občanství Slovenské republiky, soud zkoumal ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. 12. 2008 (dále jen nařízení) svou příslušnost a shledal, že je příslušným k projednání a rozhodnutí věci podle čl. 3 písm. a), b) neboť oba účastníci mají místo obvyklého pobytu na území České republiky. Dle čl. 15 nařízení se rozhodné právo určuje v souladu s Haagským protokolem ze dne 23. 11. 2007. Podle čl. 3 Haagského protokolu se vyživovací povinnost řídí právem státu, v němž má oprávněný místo obvyklého pobytu, nestanoví-li tento protokol jinak, a proto soud aplikoval v daném případě zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o.z.).

Soud usnesením ze dne 19. 10. 2018 uložil žalovanému povinnost, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení písemně vyjádřil ve věci samé s tím, že ve vyjádření je žalovaný povinen uvést, zda uplatněný nárok uznává, popřípadě zda nárok uznává jen z části nebo co do základu. Jestliže žalovaný uplatněný nárok zcela neuznává, je povinen ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu a označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Současně byl žalovaný poučen podle § 153a odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 114b odst. 5 o.s.ř.

Žaloba a usnesení byly žalovanému doručeny do vlastních rukou dne 1. 11. 2018. Žalovaný se nevyjádřil.

Podle § 114b odst. 5 o.s.ř., jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3 o.s.ř.) musí být poučen.

Podle § 153a odst. 3 o.s.ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 o.s.ř.).

Soud uzavřel, že žalovaný se ve lhůtě 30 dnů od doručení usnesení k žalobě nevyjádřil ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělil, jaký vážný důvod mu v tom brání, čímž nesplnil povinnost uloženou mu výzvou podle § 114b o.s.ř. V rozsahu žaloby tak nastala zákonná fikce uznání nároku, a soud proto o celé žalobě rozhodl rozsudkem pro uznání. Podle § 697 o. z. uložil žalovanému povinnost přispívat na výživu žalobkyně částkou 2 000 Kč měsíčně od 15. 10. 2018 (datum podání žaloby) se splatností vždy do 10. dne v měsíci předem. Nedoplatek na výživném za období ode dne podání žaloby do vyhlášení rozsudku, tedy od 15. 10. 2018 do 9. 1. 2019 činí 5 097 Kč (1 097 Kč za část října 2018 + 4 000 Kč za listopad a prosinec 2018, když ke dni vyhlášení rozsudku nebylo dosud splatné výživné za leden 2019). Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř., když soud neshledal žádné důvody pro její prodloužení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, které tvoří náhrada hotových výdajů žalobkyně za 1 úkon ve výši 300 Kč (návrh ve věci samé) podle § 1, § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve spojení s § 151 odst. 3 o.s.ř. Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř., když soud neshledal žádné důvody pro její prodloužení.

Jelikož žalobkyně byla ze zákona osvobozena od soudních poplatků a měla plný úspěch ve sporu, poplatková povinnost přešla na žalovaného podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Písku soudní poplatek za návrh na zahájení řízení ve výši 1 200 Kč (položka č. 7 písm. b) Sazebníku soudních poplatků) ve lhůtě podle § 160 o.s.ř.

Rozsudkem pro uznání bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 153a odst. 4 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Způsobitelnými odvolacími důvody jsou však pouze vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., to jest skutečnost, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepříslušný soud I. stupně, rozhodnutí soudu I. stupně vydal vyloučený soudce (přísedící) nebo soud I. stupně byl nesprávně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát, anebo skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání (§ 153a o.s.ř.).

Nebudou-li povinnosti uložené vykonatelným rozsudkem splněny řádně a včas, může se oprávněný jejich splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

Písek 9. ledna 2019

Mgr. Andrea Větrovská v. r.
samosoudkyně